

Z obsahu:

**Duch svatý
a »semena pravdy«
v lidském myšlení**

Jan Pavel II. při
generální audienci
16. září 1998
– strana 2 –

**Boží ekumena skrze
Matku a Paní všech
národů**

Dokončení
z minulého čísla
– strana 4 –

**Maria je naděje pro
naši budoucnost**

Výtah ze svědectví
Hanse Einarssona
v Amsterdamu
– strana 5 –

**Když sekularizace
postihla lid...**

– strana 7 –

**Někdy je třeba, aby
maličcí ukazovali
cestu velikým**

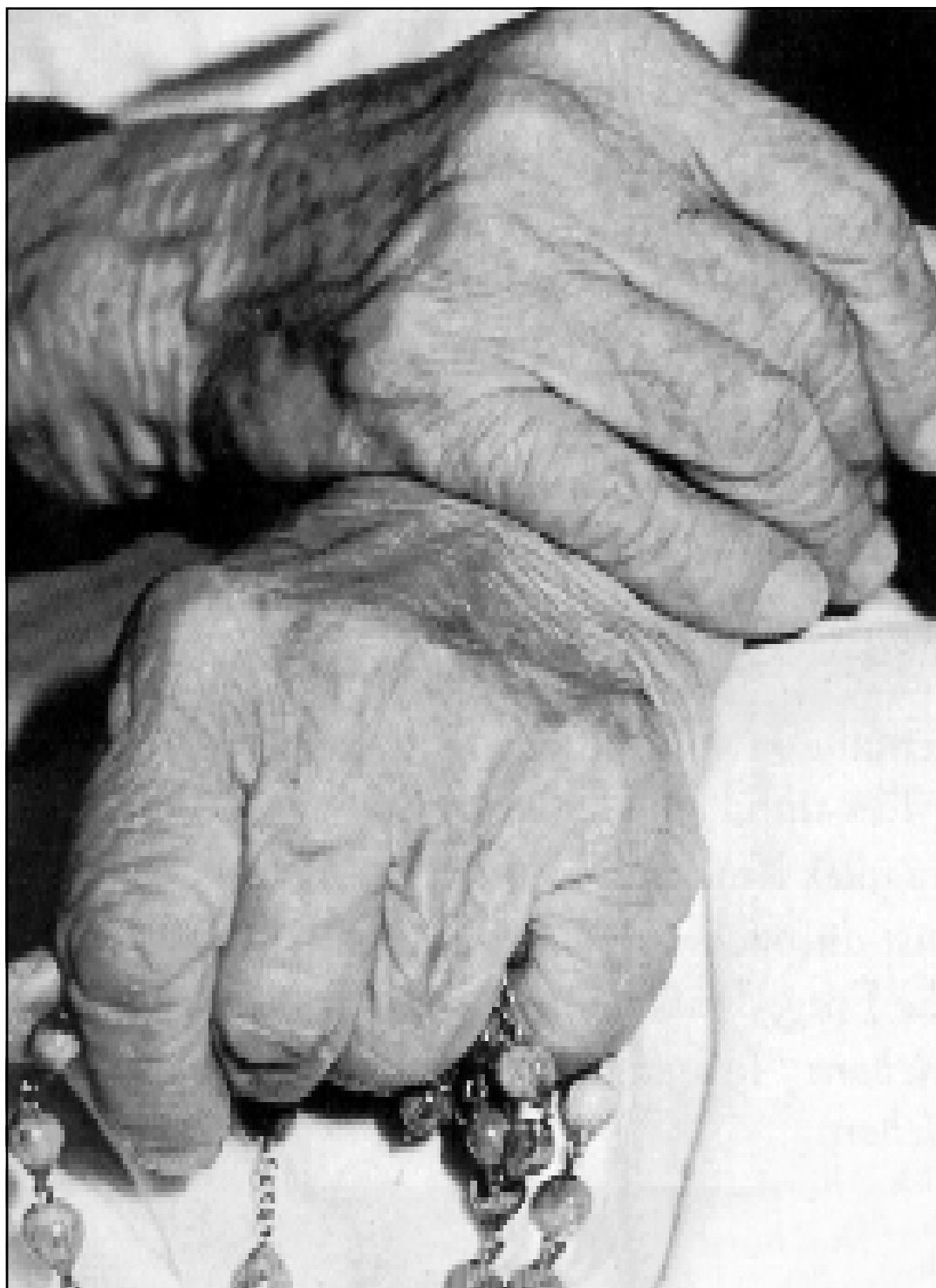
– strana 8 –

**Ke končícímu roku
věčně působícího
Ducha**

– strana 10 –

**900 let cisterciácké-
ho řádu**

Kázání opata
Gerharda Hradila
z Heiligenkreuzu
– strana 12 –

Duch svatý a »semena pravdy« v lidském myšlení

S využitím výroku z knihy Moudrosti (1,7) učí 2. vatikánský koncil, že *Duch Páně* zahrnující svými dary Boží lid, který putuje dějinami, *replet orbem terrarum* – naplňuje celý vesmír (srov. Gaudium et spes 11). Vede ustavičně lidi vstříc plnosti pravdy a lásky Boha Otce, kterou oznámil Ježíš Kristus.

Toto hluboké vědomí přítomnosti a působení Ducha svatého osvěcuje ustavičně vědomí Církve a působí tak, že všechno, co je doopravdy lidské, nachází svůj ohlas v srdcích Kristových učedníků (srov. tamt. 1).

Jediný zdroj pravdy

Již v první polovině 2. století mohli filozof sv. Justin napsat: »To všechno, co se vždy vynikajícím způsobem osvědčilo, a všechno to, co objevili ti, kdo tvoří filozofii a stanoví zákony, bylo vykonáno díky studiu nebo rozjímání o některé části Slova« (II Apol., 10,1-3).

Otevřenost lidského ducha pravdě a dobru se uskutečňuje vždy v horizontu *pravého Světla*, které osvěcuje každého člověka (J 1,9). Toto světlo je sám Kristus Pán, který osvěcoval od samých počátků kroky člověka a vstoupil do jeho »srdce«. Když se vtělil v plnosti času, zjevilo se světu Světlo v plném záři a třeptilo se lidskému zraku jako jas pravdy (srov. J 14,6).

Postupné a úplné odhalení pravdy, která je v Ježíši Kristu a byla předpovězena již ve Starém zákoně, se naplňuje v dlouhém běhu dějin působením Ducha svatého. Tato zvláštní činnost *Ducha pravdy* (srov. J 14,17; 15,26; 16,16) se nevztahuje pouze na věřící, ale tajemným způsobem na všechny lidi, kteří upřímně hledají pravdu a snaží se podle ní správně žít,

ačkoliv bez vlastní viny neznají evangelium (srov. LG 16).

V souladu s církevními Otcí může sv. Tomáš Akvinský zastávat názor, že »**žádný duch není tak zatemněn, aby nemohl mít účast na božském světle**. Neboť každá pravda, kterou někdo poznal, vděčí za svůj původ *světlu, které září v temnotách*; tedy každá pravda, ať jí říká kdokoliv, pochází od Ducha svatého« (Super Iohannem, 1,5 lect. 3 n. 103).

Setkání na cestě za pravdou

Z tohoto důvodu je Církev přítelkyní každého autentického lidského hledání a **upřímně ctí dědictví moudrosti**, které vytvořily a dále předaly různé kultury. V něm nalezla vyjádření nevyčerpatelná tvořivost lidského ducha, kterého Duch Boží vede k plnosti pravdy.

Setkání mezi slovem pravdy hlásaným Církví a moudrostí vyjádřenou v kulturách a zpracovanou filozofiemi je pro ně pobídkou, aby se **otevřely a hledaly vlastní naplnění ve zjevení, které pochází od Boha**. Jak zdůrazňuje 2. vatikánský koncil, takové setkání obohacuje Církev a uschopňuje ji, aby pronikala do pravdy stále hlouběji, aby ji vyjadřovala jazyky různých kulturních tradic a **předávala ji ve své podstatě nezměněnou, ovšem formou více přizpůsobenou proměnám doby** (srov. GS44).

Důvěra v přítomnost a působení Ducha svatého také v bolestných obtížích kultury našich dnů může být na prahu třetího tisíciletí základem pro **nové setkání Kristovy pravdy a lidského myšlení**.

Překonávání bolestných rozporů

V perspektivě Velkého jubilea roku 2000 je třeba učení

koncilu o těchto skutečnostech stále prohlubovat jako zájem o opěťovanou a plodnou setkávání mezi pravdou, kterou zjevuje, střeží a předává Církev, a mezi různorodými formami lidského myšlení a kultury. I dnes zůstává stále v platnosti

konstatování Pavla VI. z encykliky *Evangelii nuntiandi*, podle kterého »roztržka mezi evangeliem a kulturou je nepochybně dramatem naší epochy« (č. 20).

Aby se předešlo tomuto rozporu, který má vážné důsledky ve svědomích i ve vztazích, je třeba probudit u učedníků Ježíše Krista pohled víry, který je schopný **odhalovat »semena pravdy«**, která Duch svatý zasel do našich současníků. Snad bude možno přispět k jejich očištění a jejich vyzrání **trpělivým uměním dialogu**, který má před očima přítomnost Kristovy tváře v plném jejím jasu.

Zvláště je třeba vzít na vědomí důležitý princip formulovaný posledním koncilem, který jsem se snažil připomenout v encyklice *Dives in misericordia*: »Zatímco různé proudy lidského myšlení v minulosti i v přítomnosti byly a jsou dále vedeny snahou rozdělovat a dokonce stavět proti sobě teo-

centrismus a antropocentrismus, Církev naopak v souladu s Kristem hledá způsob, jak je spojit v lidské historii hluboce organickým způsobem« (č. 1).

Duch i v oblasti vědy a umění

Takový princip se jeví plodným nejen pro humanistickou filozofii a kulturu, ale také pro oblast vědeckého výzkumu

a umění. Neboť člověk vědy, který »se snaží s pokorou a vytrvalostí zkoumat tajemství skutečnosti, aniž by si toho byl vědom, je jakoby veden Boží rukou, neboť Bůh tím, že udržuje existenci všech věcí, působí, že jsou právě tím, čím jsou« (GS 36b).

A na druhé straně skutečný umělec má dar vytušit a vyjádřit světly a nekonečný horizont, do kterého je ponořena existence člověka i světa. Je-li věrný inspiraci, kterou má v sobě a která jej přesahuje, dosahuje vnitřního sepětí s tou krásou, jakou Duch svatý odívá stvoření.

Duchu svatý, světlo, které osvěcuje mysl, a božský »umělec světa« (Bulgakov, II Paraclito, Bologna 1971 s. 311), veď Církev a lidstvo našich časů po stezkách nového překvapujícího setkání s s jasnou Pravdou!

*Bolletino Vaticano
Mezitulky a zvýraznění
redalce Světla*

Víra maličkých

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

**Udělalí jsme to, co jsme byli
povinni udělat**

Dar, který ti Pán připravil tuto neděli v hostině svého slova, je posilou tvé víry a důvěry. Chce ti vyjít vstříc, protože ví, že v očekávání příštích věcí se tě někdy zmocňuje netrpělivost a nedočkavost. Pros tedy Ducha svatého, aby tvoje skleslost nebyla nikdy tak silná, že by ti zabránila přijmout Ježíšovu nabídku.

Zdá se ti podobně jako prorokovi, že již příliš dlouho voláš o pomoc, a Pán jako by neslyšel? Zdá se ti, že nepomáhá, připadá ti již k nesnesení dívat se *na násilí, jak povstávají hádky a rozlévá se svár?*

Jsi jen služebnice. *Služebník není větší než Pán.*⁽¹⁾ Bezpráví a lži, které vidíš kolem sebe, se týkají především jeho. To, co vidíš a vnímáš ty, je ve skutečnosti jen slabá ozvěna toho zpusťování, které vidí a prožívá on a jeho království.

Ale i když tě to skličuje a souží, nesmíš propadat malomyslnému smutku. Ježíš ti přeče dal zřetelně na srozuměnou, že dobrota jeho Srdce zvítězí. Toto jeho veliké vítězství čeká jen na *určený čas*. Neztrácej proto důvěru. Vpiš si obsah *vidění zřetelně* do svého srdce. Můžeš si být zcela jista, že *spěje k naplnění a nezklame. I když prodlévá, počkej si na ně, jistě se splní, nedá se zdržet.*

Tvůj smutek a rostoucí rozčarování mohou mít ve skutečnosti svůj důvod v tobě samé. Nezamilovala ses příliš do své vlastní představy o brzkém triumfu pravdy a dobra? Nečekáš v skrytu svého srdce také na své vlastní vítězství, na svůj triumf nad těmi, kteří nesdílejí ani tvůj pohled na zpusťování, ani tvá očekávání?

Nezbývá ti než jít za Ježíšem a prosit s ještě větší naléhavostí než jeho učedníci: *Můj Pane, dej mi více víry.* Poslouchej pozorně Ježíšovu odpověď: Ve skutečnosti by ti stačila víra jako docela nepatrné semínko. Na čem však musí stát tato víra? Nikoliv na představě o tvé duchovní vyspělosti, o tvých zkušenostech, ještě méně o tvých zásluhách. Dokud žiješ představou o tom, co ty sama uděláš, co dokážeš změnit, co ukážeš těm druhým, nesvedeš vůbec nic. Nejsi to ty, kdo může přesadit moruši i s kořeny, ale tvůj Pán. I když tě snad ve svém tajemném úradku použije jako svůj

nástroj, musíš zůstat právě jen tímto nástrojem, neboť nejsi nic víc než nástroj, služebnice, která mimo Pánovu ruku je docela neužitečná. Chceš-li být pro něho užitečná, měj *víru*, že on nejlépe ví, čeho je právě nyní zapotřebí, zná i ten nejlepší způsob, jak k tomu využít tebe. Nepřekážej mu svou netrpělivou a nedočkavou horlivostí, nauč se přijímat jeho vedení jako zcela poddajný nástroj. Nesnaž se jej předbíhat, poddej se mu úplně a bezvýhradně a dovol mu, aby zcela svobodně ukázal i skrze tebe dokonalé a udivující tvořivé a vynalézavé umění své lásky.

To, že si tě najde, že je ochoten tě vzít do své ruky, která by docela dobře mohla pracovat i bez tebe, je již samo o sobě takovou ctí a vyznamenáním, že už nepotřebuješ myslet a tím méně si činit nároky na žádnou další odměnu. Čím více si budeš vědoma své nicotné neužitečnosti, tím více tě musí udivovat, že si přes to dokáže i tak nicotným nástrojem dokonale posloužit.

Ježíšova podobenství jsou obrazy ze známé skutečnosti, které ti mají názorně a prostě přiblížit jeho úžasné pravdy. To, jak si tě doopravdy cení a jak tě k sobě pozvedá, nemá však ve známé skutečnosti žádnou přiměřenou obdobu. Jestliže v tobě dnešním podobenstvím alespoň částečně navozuje vědomí až nicotné neužitečnosti, a ty máš pocit, jako by tě ponižoval, pak je to jen proto, aby tě osvobodil od nepřiměřeného sebehodnocení, které ti brání prožít a ocenit hloubku jeho lásky, která se tě ujímá. Zachová-li se k tobě ve skutečnosti zcela jinak, než jak to činí hospodář v jeho podobenství, a bere tě dokonce s sebou ke svému stolu, kde nikoli ty, ale on se opásá, aby tě obsloužil sám sebou, není to pro tvou zásluhu, nýbrž je to jen nejryzejší projev až mamotratné nezištnosti jeho božské lásky.

Oživ v sobě plamen Božího daru. Nestýchej se vyznávat veřejně právě takového Mistra a Pána, nestyď se za to být jeho malou duší. Ten drahocenný svěřený poklad opatruj skrze Ducha svatého, který v tobě bydlí.

Pojď, padni, klaň se před svým Pánem, neboť on je tvůj Bůh. Kéž bys dnes uposlechla jeho hlasu!⁽²⁾

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽²⁾ srov. resp. žalm 95

⁽¹⁾ J 15,20

Liturgická čtení

1. čtení – Hab 1,2–3; 2,2–4

Jak dlouho již volám o pomoc, Hospodine, ty však neslyšíš; křičím k tobě: „Násilí!“, ty však nepomáháš. Proč mi dáváš hledět na bezpráví? Mám se dívat na souzení? Zpusťování a násilí je přede mnou, povstávají hádky, rozléhá se svár. Tu mně Hospodin odpověděl: „Napiš vidění, vyryj ho zřetelně na desky, aby ho mohl každý snadno přečíst. Na určený čas totiž ještě čeká vidění, spěje však k naplnění a nezklame. I když ještě prodlévá, počkej na ně, neboť jistě se splní, nedá se zdržet. Hle, zahynul ten, kdo nebyl upřímný v duši, spravedlivý však bude žít pro svou věrnost.“

2. čtení – 2 Tim 1,6–8.13–14

Milovaný!
Vybízm tě: oživ zase plamen Božího daru, který ti byl dán vkládáním mých rukou. Vždyť Bůh nám nedal ducha bojácnosti, ale (ducha) síly, lásky a rozvážnosti! Proto se nestyď veřejně vyznávat našeho Pána, ani (se nestyď) za mě, že nosím kvůli němu pouta. Naopak: Bůh ti dej sílu, abys nesl jako já obtíže spojené s hlásáním evangelia.

Jako vzoru zdravé nauky se drž toho, cos ode mě slyšel, a měj přítom víru a lásku v Kristu Ježíši. Ten drahocenný, (tobě) svěřený poklad opatruj skrze Ducha svatého, který v nás bydlí.

Evangelium – Lk 17,5–10

Apoštolové prosili Pána:
„Dej nám více víry!“
Pán řekl: „Kdybyste měli víru jako hořčičné zrnko a řekli této moruši: ‚Vyrví se i s kořeny a přesad se do moře!‘, poslechla by vás. Když někdo z vás má služebníka, a ten orá nebo pase, řekne mu snad, až se vrátí z pole: ‚Hned pojď a sedni si ke stolu?‘ Spíše mu přeče řekne: ‚Připrav mi večeři, přepásej se a obsluhuj mě, dokud se nenajím a nenapiji.‘ Potom můžeš jíst a pít ty,‘ Děkuje snad tomu služebníkovi, že udělal, co mu bylo přikázáno? Tak i vy, až uděláte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: ‚Jsme jenom služebníci. Udělali jsme, co jsme byli povinni udělat.‘

Boží ekumena skrze Matku a Paní všech národů

Z promluvy P. Pavla Marii Sigla

Události v Akitě, neklamné potvrzení pro Amsterdam

Jak velice si Maria přeje, aby její příchod do Amsterdamu nezůstal zamlčen, ukazuje ohromujícím způsobem v japonské Akitě.

Události v Akitě začaly zcela nenápadně s jedním docela malým obrázkem s modlitbou Paní všech národů. Akita je tedy jeden z plodů Mariiny světové akce. Říkám to pro vaše povzbuzení.

Jeden německý kněz předal v 60. letech obrázek s japonským textem modlitby jednomu malému ženskému klášteru v severním Japonsku. Když novicmistryně touto modlitbou k Paní všech národů dosáhla obdivuhodného uzdravení, dala představená kláštera zhotovit sošku podle amsterodamského milostného obrazu. Tato soška Paní všech národů více než stokrát ronila slzy, vydávala líbez-

nou vůni a krvácela z rány na pravé ruce.

Biskup Ito, který byl osobním svědkem těchto jevů, potvrdil po obšírném šetření a po rozhovoru s kardinálem Ratzingerem pravost tohoto nadpřirozeného poselství. Před deseti roky připutoval biskup Ito do kaple Paní všech národů v Amsterdamu a v přítomnosti amsterodamské vizionářky celeburoval mši svatou.

Dogma je plodem modlitby a v tichosti přinášených obětí.

Jedno je jisté: dogma bude ovocem modlitby a vyroste ze srdcí trpících. Bude to vytrpěné dogma. Nejemocnějšími přímluvci za toto dogma jsou proto trpící, kteří spojují své utrpení s bolestí Spoluvykupitelky, jako je např. velká francouzská mystička Marta Robinová. Také jí slíbil Spasitel nové Letnice lásky. Když spolupůsobí solidarita v utrpení, vytváří se ve společném utrpení pravá jednota.

Ekumena mučedníků a světců

Boží ekumena skrze Paní všech národů bude ekumenou těch, kteří utrpením spolupracují na vykoupení. Hovořil o tom Svätý otec:

»Církev 1. tisíciletí vyrostla z krve mučedníků... Na konci 2. tisíciletí se Církev znovu stala Církví mučedníků... Svědectví vydané Kristu až k prolití krve se stalo společným dědictvím katolíků, pravoslavných, anglikánů i protestantů.« Katolické řeholnice v Československu trpěly dlouhá desetiletí v pracovních táborech podobně jako protestantský pastor Richard Wurmbbrandt, který snášel nevýslovné utrpení v rumunských žalářích. Jen v Rusku bylo na 50 tisíc chrámů různých křesťanských vyznání zbořeno nebo vypleněno. Miliony utrpěly mučednictví. Ivan Mojsějov, velký moldavský prosebník a mučedník z baptistické církve, posiloval své srdce modlitbou: *Radost z Hospodina je moje síla*, kterou opakoval, když jej rudoarmějec nepředstavitelně týral. Podobná utrpení snášeli věřící pravoslavné církve a věřící pronásledovaných církví v Albánii. Mikel kardinál Koliqi trpěl jako kněz a biskup v albánských žalářích 44 let. Po jeho propuštění jej náš papež jmenoval kardinálem.

Nyní rozumíme lépe, proč Svätý otec říká: »Ekumenismus svatých a mučedníků je snad ten nejpresvědčivější.«

S papežem Janem Pavlem II. vstříc novým Letnicím lásky

Spojme se nyní na závěr s matkou Terezou, která je již rok v nebi, protože i ona se při-

Pastor
Richard
Wurmbbrand

Ivan
Mojsějov

Albánský
mučedník

Mikel
kardinál
Koliqi

pojila k hnutí »Vox populi« a prosila Svätého otce o vyhlášení dogmatu o Spoluvykupitelce, Přímlyvkyni a Prostřednici všech milostí. Na fotografii ji vidíme při jejím posledním setkání s Janem Pavlem II. na náměstí Svätého Petra krátce před smrtí. Co mu svěřila jako svou závěť? Napsala mu: »Papežská definice, že Maria je Spoluvykupitelkou, Prostřednicí a Přímlyvkyní, přinese Církvi veliké milosti.« Nespokojme se pouze s modlitbou, ale budme připraveni obětovat vše, i svůj život, aby

Události v Akitě začaly zcela nenápadně s jedním docela malým obrázkem s modlitbou Paní všech národů...

Maria je naděje pro naši budoucnost

Výtah ze svědectví Hanse Einarssona v Amsterdamu

Věřím ve svatou Církev a společenství svatých. Proto jsem navštívil před dvěma měsíci katolický kostel v blízkosti svého bydliště. Můj otec ležel po nebezpečné operaci srdce s těžkými bolestmi a já jsem mu nemohl být nablízku. Proto jsem šel do katolického kostela, abych se modlil k sv. Rodině, k Panně Marii, Královně nebes, a k andělům a svatým. Prosil jsem našeho Pána Ježíše Krista, aby odňal bolesti ze srdce mého staříčského otce.

Proč jsem to udělal? Protože jsem věřící a moje matka a můj otec mě učili, co mám dělat, abych získal sílu, když jsem slabý, jak se mohu pokorřit a prosit o milost. To opravdu působí, protože skuteční přátelé vždy pomáhají, když chtějí, jak pevně věřím.

Ten večer před dvěma měsíci jsem potkal v katolickém kostele několik lidí, kteří se sešli k přednášce na téma »Maria – Paní všech národů«. Nebyli mezi nimi pouze katolíci, ale i protestanté a také jeden pastor. Poselství, které zde P. Pavel a řádové sestry přednesli, bylo pro mne znamením naděje nejen pro mého nemocné-

ho otce, nýbrž také naděje pro rozdělené církve, naši tzv. protestantskou tradici a obyčejnou tradici.

Jednota je spojena s Bohem, být jedno, to znamená být s NÍM. A On nás vyzývá v Písmu sv. k modlitbě za jednotu, aby svět uvěřil.

Už jsme se všichni modlili a pokoušeli se o různé cesty. Ale jednota v rodině nastává teprve tehdy, když všichni členové rodiny jsou pohromadě.

Když je tedy Maria v protestantském světě více poznávána a více uctívána, pak lépe pochopíme i význam Církve, protože Maria je Církev.

A to je naděje pro budoucnost, protože Maria na nás nezapomněla, ačkoliv my v naší protestantské tradici jsme na ni takřka zapomněli. Nyní nás přesto volá dohromady v pravé ekumeně, protože to je Boží vůle. A to není naděje jen pro různé křesťanské tradice. To je naděje pro vztahy křesťanů k nekřesťanskému světu, která mezi námi v křesťanských zemích vzrůstá.

Ve svém povolání jako důstojník přicházím do styku s mnoha mladými vojáky. Oby-

čejně jsou ve skupině 30 jen dva nebo tři věřící. To znamená, že duchovní pomoc a jednota jsou potřebné nejen v misích a v pralesích... Nedostatek naděje, jednoty a pravdy můžeme zažít i mezi lidmi naší každodenní blízkosti.

Proto začínám každý den modlitbou růžence. Potom čtu ve své bibli, a když se na cvičení s vojáky najde čas, hovoříme o důležitých hlubokých tématech a také o Bohu. Říkám vojákům, aby se za mne modlili, tak jako já se modlím za ně. Víím, že někteří to dělají, a cítím, jak Duch svatý působí.

Právě to jsem prožil i v souvislosti s těžkými bolestmi v hrudi mého otce, které ustaly právě v tu hodinu, když jsem P. Pavla a sestry po přednášce poprosil, aby se za něho modlili. Když si tedy Matka přeje, abychom se modlili, tak vííme, co máme dělat. Víra, to je poslušnost. Je to moudrost, nikoliv vědění.

Možná byste chtěli vědět, zda mi Maria byla nablízku i v jiných kritických situacích mého života, a zajímá vás, jak já, syn protestantského pastora, jsem došel k tak hluboké lásce k naší Matce Marii.

My protestanté jsme protestanty z tradice a z dějin, nikoliv však duchovně. Když nám Bůh chce dát pravé poznání, udělá to v pravý čas.

Jsem mariánským ctitelcem také od svých rodičů. Můj otec, protestantský pastor, se dvacet let modlil v katolickém kostele v Gothengurgu růžencem, a tímto způsobem pěstoval kontakt s katolickou tradicí. Tak bylo duchovní prostředí mého dětství nejen konzervativní, ale i otevřené. Jistě, je to svým způsobem výjimečné. Ale mám přátele, kteří jsou pastory nebo studují, aby se jimi stali, a ti se také modlí růžencem. Každý

Hans Einarsson je synem protestantského pastora a důstojníkem švédské armády a zúčastnil 2. modlitebního dne 31. května 1998 v Amsterdamu

z nás má jiné duchovní záze-
mí. Proto to nebyli pouze moji
rodiče, kteří mě přivedli k Ma-
rii. Spíše to byla vůle Boží
a Mariina doba.

Kromě těchto slov vám přináším na toto setkání u Paní všech národů požehnání různých evangelických pastorů i katolických kněží, kteří se modlí za toto shromáždění.

Krátce před odjezdem do Švédska řekl Einarsson sestře Brigitě: »Byl to můj první katolický modlitební den, ale určitě ne poslední. Příští rok, dá Pán Bůh, přijdu znovu a myslím, že nebudu sám. Spíše mě budou doprovázet moji evangeličtí souvěrci a také evangeličtí pastoři. Děkuji vám, že jsem mohl přijít a prožít spolu s vámi tento obdivuhodný modlitební den. Cítím se s vámi všemi hluboce svázan. Jsme jako bratři a sestry velké rodiny s Bohem jako naším Otcem a Marií jako naší Matkou.«

Poznámka redakce: Toto upřímné svědectví je výmluvnou odpovědí těm, kteří se obávají, že naše mariánská úcta je překážkou ekumenických styků s odloučenými bratry a že by vyhlášení mariánského dogmatu vážně ohrozilo ekumenismus. To, se děje kolem Amsterdamu, svědčí o úplném opaku.

Př. -Iš-

papež v Bohem určeném čase, opřen o evangelium a nauku Církve a povzbuzen jedinečnými prorockými a apokalyptickými poselstvími Paní všech národů vyhlásil kýžené dogma. Tak nás Svatý otec uvede skrze nové Letnice lásky do nové epochy.

Ze sborníku *Druhý mezinárodní den modliteb – Paní všech národů*.

Přeložil -Iš-

Poznámka redakce: K událostem v Akitě se vrátíme v příštím čísle Světa.

Matka Tereza a Svatý otec 29. června 1997

»Papežská definice, že Maria je Spoluvykupitelkou, Prostřednicí a Přímlyvkyní, přinese Církvi veliké milosti.«
Matka Tereza

MŮJ ZPĚV O DNEŠNÍM DNU

Sv. Terezie z Lisieux

*Můj den je pouhý okamžik, hodina, která mine.
Můj život je pouhý den, který mi uniká a prchá.
Ty to víš, můj Bože, pro lásku k Tobě zde na této zemi
mám jenom dnešní den...*

*Jak tě miluji, Ježíši, po tobě touží má duše.
Zůstaň mou oporou ten jeden jediný den.
Přijď kralovat v mém srdci, daruj mi svůj úsměv,
pro tento den, nic víc!*

*Co na tom záleží, Pane, že budoucnost je temná?
Prosit tě o zítřek, ne, to já už nedovedu!...
Zachovej mou duši, skryj ji do svého stínu.
Jen dnešní den, nic víc.*

*Brzy tě uvidím ve věčném životě,
Božský Lodivode můj, tvá ruka vede mě.
Po vlnách bouřlivých ved' k míru moji loďku
jen dnešní den, nic víc.*

*Dovol mi, Pane, ať se skryji ve tvé tváři.
Tam mě nedostihne kalná marnost světa.
Dej mi svou lásku, svou milost zachovej mi
jen dnešní den, nic víc.*

*V blízkosti Božského Srdce nevnímám, co se děje,
nemám strach z žádné noční hrůzy.
Ó, dej mi, Ježíši, místečko ve svém Srdci
pro dnešní den, nic víc.*

*Chlebe živý, nebeský Chlebe, božská Eucharistie,
tajemství posvátné, které zplodila Lásku...
Přijď bydlet v srdci mém, Ježíši, má Hostie bílá,
jen dnešní den, nic víc.*

*Račič mě spojit s tebou, Révo posvátná a svatá.
A moje větvička ti přinese svůj plod.
Budu ti moci nabídnout zlatožlutý hrozen,
můj Pane, dar dnešního dne.*

*Neposkvrněná Panno, ty jsi má sladká Hvězda.
Dalas mi Ježíše a spojilas mě s Ním,
ó Matko, dovol, ať spočinu na tvém plášti
jen dnešní den a nic víc.*

*Můj strážný anděle, přikryj mě svými křídly.
Osvět' mou cesty svými plameny.
Přijď řídit moje kroky, pomáhej mi, prosím,
jen dnešní den, nic víc.*

*Chtěla bych brzy zpívat tvoje chvály,
až přijde na mou duši nekončící den,
Pak i já budu hrát na andělské lyře
po věčný dnešní den!...*

Neprávem zapomenuté poklady

U našich sousedů včetně Polska stále přibývá míst, kde se věřící mohou účastnit mše svatě slavené v tradičním tridentském ritu. V Římě i jinde na Západě je opět k dostání misál podle vydání z r. 1962. Byla by škoda, kdyby tento misál skončil někde v knihovnických regálech. Obsahuje neocenitelný poklad modliteb, textů plných posvátné mystiky a duchovní poezie, které si zaslouží, aby zůstaly živou součástí liturgického života Církve.

V úvodu tohoto misálu jsou kromě pozoruhodných rubrik také skvostné modlitby k přípravě na mši svatou a k díkučinění po eucharistické slavnosti. Tradiční ritus ukládá nejméně patnáctiminutovou bezprostřední usebranou duchovní přípravu a stejně dlouhou děkovnou modlitbu po skončení eucharistické oběti. Jejich součas-

ti jsou 1600 let staré překrásné modlitby sv. Ambrože, učitele církve, pro každý den v týdnu. Z těchto textů můžeme vycítit, s jakou úctou, pokorou a bázní se má kněz připravovat na vznešený úkol jménem Kristovým přinášet Nejsvětější Oběť, se kterou spojuje oběť sebe sama. Tyto přípravné modlitby nic neztratily na své aktuálnosti, naopak, v době zpochybňování i znevažování celibátu, ba i samotného svátostného kněžství mohou přispět k rehabilitaci těchto nesmírných Kristových darů.

Rozhodli jsme se, že modlitby sv. Ambrože budeme postupně publikovat v českém překladu. I když jsou určeny kněžími, s malými úpravami je mohou použít i věřící k modlitbě za své kněze i k vlastní duchovní přípravě na eucharistickou slavnost a svatě přijímání.

MODLITBA SV. AMBROŽE PŘEDE MŠÍ SVATOU V NEDELI

Nejvyšší Veleknězi, Ježíši Kriste, jenž jsi přinesl Bohu Otci na oltáři Kříže čistou a neposkvrněnou oběť za nás ubohé hříšníky a jenž jsi dal své Tělo za pokrm a svou Krev za nápoj a založil jsi toto tajemství v síle Ducha svatého slovy „Kdykoliv to budete činit, činite to na mou památku“, prosím pro tuto Krev, velkou cenu naší spásy, prosím pro tuto obdivuhodnou a nevýslovnou lásku, jakou jsi nás ubohé a nehodné tak miloval, že jsi nás obmyl od našich hříchů svou Krví. Ty jsi mě, svého nehodného služebníka, mezi jinými dary také povolal ke kněžské službě, a to bez mých zásluh, pouze ze svého milosrdenství, nauč mě, prosím, skrze svatého Ducha vykonávat tak veliké tajemství s náležitou úctou, zbožností a bázní. Dej skrze tvou milost, ať tomuto tajemství povždy tak věřím, tak je chápu, cítím a pevně uchovávám, tak o něm mluvím a smýšlím, aby se ti to líbilo a prospívalo to mé duši. Kéž vstoupí do mého srdce tvůj dobrý Duch, aby tam zvučel beze hluku a vyslovil všechnu pravdu bez hlomozu slov. Neboť tvá pravda je příliš hluboká a přikrytá posvátným závojem. Pro svou nesmírnou šlechetnost dopřej mi, abych tuto mši mohl slavit s čistým srdcem a nevinnou myslí. Zbav mé srdce nečistých, neslušných, prázdných a škodlivých myšlenek. Vyzbroj mě zbožnou věrnou stráží a nejmocnější ochranou blažených andělů, aby nepřátelé všeho dobrého zahánání odstoupili. Silou tak velikého tajemství a rukou svého svatého anděla zapud' ode mne a ode všech svých služebníků tvrdého ducha pýchy a svatokrádeže, nenávisti a rouhání, smilství a nečistoty, pochybnosti a nevěry. Kéž jsou zahanbeni ti, kteří nás pronásledují, a zahánají ti, kteří nám chtějí uškodit.

Missale Romanum, EDCTR

Když sekularizace postihla lid...

Přechod z tridentského misálu na současnou mešní knihu ukazuje odklon od mystiky (která je vždy otázkou božského zásahu) k mravnímu jednání

Diskuse o liturgické reformě znovu ožívá, a to je pozoruhodné, protože před určitým časem byla debata na toto téma v církvi takřka násilím potlačována. Myslím na dobu, kdy vyšla *La tunica inconsutile* (Tunika nesešíváná) od Tita Casiniho. Myslím na výhrady kardinálů Ottavianiho a Bacciho proti zavedení nového misálu. Liturgická reforma nebyla žádným požadavkem křesťanského lidu, protože lid nechťel žádné vnější změny v liturgii a symbolice svého náboženství.

V pokoncilní době se rozšířil odklon od Krista v teologii jako plíživý lesní požár a zachvátil i liturgickou reformu a křesťanský lid. Křesťanská modlitba se omezila na veřejný kult, protože osobní náboženství, jak to nazval P. De Grandmaison, šlo do výslužby. Myslím se tím skrytý mystický život věřících s »Kristem v Bohu«. Veřejné úkony učinily z niternosti a tiché modlitby vedlejší záležitost. Zatlačily do pozadí klanění, které se soustřeďovalo na svatostánek a které bylo centrem katolické víry. Bez klanění, při němž člověk stane před božskou velebností, poznává svou vlastní ubohost a odevzdává se božské moci, chybí náboženství skutečnost. Islám si uchoval svou sociálně společenskou povahu, protože uchoval klanění. Máte ještě pocit závislosti? Pociťujete ještě bázeň před Bohem, bázeň z posledního soudu, která je počátkem moudrosti? Když se řekne, že Bůh je láska, neznamená to, že Bůh je pouhá dobrotivost a lhostejnost. Propadáme starému gnostickému dualismu, když oddělujeme Boha Stvořitele od Boha Otce. Tento dualismus se dnes skrytě šíří, protože dnešním teologům se líbí pouze »důvěryhodný Bůh«, a proto podle nich musí také takový být.

Milující Bůh žádá protilásku. Tento požadavek je radikální a sahá hlouběji než bázeň, ale bázeň vzniká právě z lásky. Ne proto, že by se Bohu líbilo, že se ho bojíme, protože on chce být milován, ale protože bázeň je způsob, jak se člověk otevírá Bohu a začíná po něm toužit. Nejkrásnější křesťanské modlitby, žalmy, znají mnoho aspektů, ale do popředí vystupuje ten ústřední: touha po Bohu. Otázka hříchů není v bibli etické téma: je to téma touhy po Bohu. Člověk vnitřně i zevně po něm touží. Žalmista prosí o vnitřní přítomnost a současně o vnější pomoc. Modlí se jako celistvý člověk duchem, duší i tělem, jako osoba i jako člen Božího lidu. Bez ohledu na to, jak se modlí a o co prosí, člověk vysvětluje Bohu, že cítí jeho vzdálenost a potřebuje jeho blízkost. Hřích není v bibli ani proviněním ve smyslu psychoanalýzy, ani kategorií morálky či strukturou úzkosti. Hřích je dimenzí, jejíž smysl spočívá v tom, že Bůh je přítomný. Žalmista se na něho obrací a prosí ho, aby mohl žít v něm, bydlet v jeho domě, osvobodit se od nepřátel a od smrti. Vína je v žalmech reálný a konkrétní rozdíl mezi Bohem a člověkem. Je ale současně podstatným vztahem, neboť právě rozdílnost vyjadřuje vztah. Ve svém vzývání prosí prosebník přítomného Boha, aby zasáhl do dějin a způsobil proměnu srdce. Vína je v bibli mystickou dimenzí: proto předpokládá, že Bůh je láska. V okamžiku, kdy žalmista pociťuje, že Bůh je vzdálený, a vyjádří to, prosí, aby jej Boží láska uchopila, pronikla a proměnila. Úžasné to vyjadřuje žalm 73: *Koho bych měl na nebesích? Na zemi v nikom kromě tebe nemám zalíbení. I když mé tělo a mé srdce chřadne, Bůh bude navěky skála mého srdce a můj podíl* (25–26).

Tato premisa platí také pro pochopení pregnantních konstatování, která učinil Lorenzo Bianchi o denních modlitbách v novém misálu. Dvě jeho myšlenky pokládám za obzvláště významné a chtěl bych je zde zdůraznit, protože zřetelně ukazují na odklon od mystiky tridentského misálu v dnešní mešní knize.

Nejdříve je to nahrazování rozkazovacího způsobu způsobem oznamovacím. Modlitba vyprošuje vnitřní i vnější Boží zásah, očekává jeho jednání, chtěla by, aby přítomnost, v níž prosebník stojí, se změnila Božím zásahem. Modlitba se obrací na božské TY, aby se zjevilo ve vnitřním i vnějším životě věřícího. Rozkazovací způsob vyjadřuje nouzi a očekávání, ony dva stavy, které určují vztah člověka k Bohu. Oznamovací způsob pokazuje naopak na již existující, nikoliv očekávanou

skutečnost: mystika je vždy lidskou prosbou o Boží zásah. I mystika osvobození, neboť osvobození je Boží dar, který tryská z jeho vznešeného bytí.

Za druhé, důraz se klade v nové mešní knize nikoliv na božskou přítomnost, ale na lidské konání, které z toho vyplývá. Z mystické dimenze se stává etická kategorie.

Lex orandi, lex credendi: modli se tak, jak věříš. To znamená, že rozdíl mezi oběma liturgiemi působí na život církve, a je tu tendence vytvořit takový model církve, ve kterém společenská dimenze převažuje nad osobní dimenzí, bezprostřední fascinace sociálním nasazením vede ke ztrátě niternosti a hloubky víry. Duchovní dimenze je současně měřítkem pravého stavu církve. Proto je správné, když se veřejně diskutuje na téma *lex orandi*, protože způsob modlitby rozhodujícím způsobem ovlivňuje hlubokou vnitřní skutečnost církve.

30giorni 1/1997
Přel. -Iš-

To, co nyní potřebujeme, je nová liturgická výchova, zvláště pro kněze. Musí být znovu jasné, že liturgická věda není k tomu, abychom stále produkovali nové modely, jak je tomu v automobilovém průmyslu. Liturgická věda slouží k tomu, aby nás uvedla do svátku a jeho oslavy, aby člověka uschopnila pro tajemství. To bychom se potřebovali naučit nejen od východní církve, ale ode všech světových náboženství, která všechna dobře vědí, že liturgie je něco jiného než vymyšlení nových textů a rituů, že naopak liturgie není na to, aby se s ní manipulovalo. Mládež to cítí velmi zřetelně. Centra, ve kterých se liturgie slaví bez balastu, s úctou a důstojností, jsou přitažlivá, i když účastníci nerozumějí každému slovu. Právě taková centra potřebujeme. Bohužel tolerance vůči dobrodružnému pohrávání je téměř bez hranic, zatímco tolerance pro starou liturgii se změnila v nesnášenlivost. Tak jsme zcela jistě na falešné cestě.

Co jsme dříve znali jen teoreticky, to se nyní stalo konkrétní zkušeností: Církev stojí a padá s liturgií. Když upadá úcta k trojjedinému Bohu, když se v liturgii Církve nepředstavuje její víra nezastupitelně a v plnosti, když potřebuje lidské slovo, lidské myšlenky a lidské názory, ztratila víra své nejvládnější místo a svou domovinu. Proto je správné slavení posvátné liturgie jádrem každé skutečné obnovy Církve.

Kardinál Josef Ratzinger

Někdy je třeba, aby maličci ukazovali cestu velikým

V tento krásný den, kdy se shromáždily naše duše a naše srdce v posvátném údolí Chèvremont, kde vládne naše svatá Matka a její Syn Ježíš, chtěla bych předat všem, kteří mají natolik dětskou duši, aby to mohli pochopit, lekci o lásce, kterou chce Ježíš dát malým duším i všem těm, kteří se jimi ještě nestali. Je opravdu zapotřebí stát se maličkým v náručí naší nebeské Matky, abychom mohli strávit tu nebeskou potravu, která vychází z Ježíšova Srdce.

Pochopit, co to znamená, milovat ve škole lásky, to je cíl, který určil Ježíš pro všechny, kdo chtějí být skutečně malými dušemi, a to není vždy snadné kvůli našemu »já«, které příliš často ovládá srdce člověka. Milovat, to je úplný dar našeho bytí v sebeobětování, ve smíru za urážky, v nezlomné důvěře, i když beznadějně často hrozí, že zahltí naši duši. Být skutečně maličký je nesnadné! A právě proto miluje Bůh ty, které nazývá svými malými dětmi. Uděluje jim sílu, aby přemohli svůj odpor k jeho pozvání. Za naše maličké úsilí nám Pán dává silnou víru, naprostou a pevnou

důvěru. Říká nám také, že pro Něho není nic nemožného, protože On, Dobrý pastýř, bere obdivuhodně pod svou ochranu své malé beránky před dravým vlkem. Důvěra v božskou pomoc nás uschopňuje, abychom přijímali vykupitelský kříž, pomá-

há nám, abychom se spojili v útěše, spojuje nás s Bohem, který nás proniká, jestliže opravdu chceme milovat. Ano, milovat!

Projev »matky Markéty« na 26. shromáždění »malých duší« v Chèvremont

Bůh nás posílá, abychom řekli světu, který je tak vzdálený od Pravdy, co je to být maličký a co je to cesta duchovního dětství, aby tak znovu ožil duch, který Terezička od Ježíška chce darovat všem. To není žádný infantilismus, nýbrž síla srdcí přesvědčených o pravdě evangelia, které buduje na poslušnosti a věrnosti. Ty jsou potřebné více než kdykoliv jindy právě ve zmatené době, ve které žijeme, abychom znovu objevili v plnosti Boží příkázání.

Ano, malé duše, naší vlastností je znovu oživit Terezičku, to je poslání, které mi bylo svěřeno zcela bez mých zásluh; musíme udělat všechno, co je

v našich silách, abychom žili a milovali v myšlenkách, skutečích pro uskutečnění Ježíšova přání: vytvořit legii skutečných malých duší, které se nebojí projevat kolem sebe fakticky ducha lásky bez ohledu na lidské řeči.

Ježíš spojí naše úsilí s úsilím Terezičky. Způsobí, že Legie malých duší, velkolepé duchovní dílo, ponese celému světu radostnou zvěst o milosrdné Lásce. Jménem Ježíše vás naléhavě prosím, malé duše, abyste s velkým úsilím rozšiřovaly toto poselství všude a všem.

Jsmo si dnes skutečně vědomi, co to znamená svaté přijímání? Svaté přijímání je návštěva našeho Pána Ježíše

Krista. Jestliže přijímáme do svého domu velkou osobnost, určitě se snažíme z celého srdce vyzdobit náš dům, jak nejlépe dovedeme. Udělejme totéž, když Boží Syn nás touží navštívit a přebývat v naší duši, neboť když přijímáme, on dává naší duši pokrm života. Vkládá do nás božskou setbu. Když je naše půda pokryta kamením a trním, semeno nemůže vyklíčit ani vyrůst. Naše duše je také půdou, kterou je třeba připravit, než do ní vložíme malá semena svatosti. Je třeba se především vystříhat, abychom nepřijímali lhotejně, ale abychom připravili prostředí, které udělá Ježíši radost. Pro každého se doporučuje

zbožná úcta. Ta spočívá v úkonech, které předcházejí svaté přijímání.

Bůh je naše jediné dobro, věčná Láska, a my, malé duše, toužíme jej přijmout do svých očištěných úst s velkou úctou, s velkou vroucností, kterou svatí často cítili. Svaté přijímání oživuje víru, posiluje vůli ke konání dobra, očišťuje nás od hříchů, rozmnožuje naši lásku k bližním, náš cit pro druhé, naši trpělivost, poslušnost, naši »malost« a všechny ctnosti. Chrání nás proti našim nepřítelům a připoutává nás silněji k Bohu. Malé duše se mají odevzdat s úplnou důvěrou Božímu milosrdenství a nikdy nesoudit nikoho ze svých bratří.

Milé malé duše, nehledejme v sobě nic než naše nedokonalosti, naši ubohost, abychom si zasloužili milosrdnou dobrotu. Požehnaný den, kdy potkáváme Ježíšovy oči, plné něžnosti pro malé nic, jímž jsme, a které On přesto touží tolik milovat.

Ano, naše srdce potřebuje nekonečný objekt lásky. Potřebuje Boha! Co chce od nás svět? Potřebujeme jej? A co nám může dát v těchto strašných dnech, které prožíváme? Naše srdce je větší než všechna jeho dobra a Bůh je větší než naše srdce. Jediný Bůh!

Když je svatá Hostie vložena do našich úst, naše srdce se stává živým ciboriem.

Náš dnešní svět potřebuje žít novým životem, aby se Láska stala Králem všech srdcí. Malé duše, naše zvláštní poslání od samého začátku tohoto díla až do končin země spočívá ve spiritualitě Terezie z Lisieux. Mnoho lidí popírá nadpřirozený řád, neuznává hřích, nepřipouští si, že se za našich dnů stále více šíří. Proto vám doporučuji, malé duše, abyste se vrátily k zapomenuté svátosti, k svátosti pokání. Za tuto cenu našeho vyznání nám bude darován mír, který pramení z dobrého svědomí.

Bůh je Láska! Bůh nás miluje! Bůh nás volá! Není třeba nikdy pochybovat o této nevysslovitelné skutečnosti. Budeme-li pokorní, Ježíš z nás učiní své adoptivní děti. Nebojte se říct světu, že Láska nezemřela, Láska je živá jako nikdy předtím! On je Život, který nikdo nebude moci zničit. Tento Život nám dává pochopit svatá tajemství, skrytá očím lidí, vzpurných, zlých dětí, které jejich Stvořitel ještě miluje, ale které se staly hluchými a slepými kvůli penězům a nestoudnosti naší doby. Běda odpovědným, kteří na to nedbají!

Bohaté země se dívají, jak umírají v bídě celé národy, děti jsou zde jen kost a kůže a oči

mají jen pro pláč, dříve než zemřou. Bohaté země posílají humanitární pomoc, ale posílají ji pozdě a nedostatečnou. Nestal se celý svět Sodomou a Gomorou? Přitom není možno nevidět dílo, které koná Pán, aby zmírnil lidskou úzkost. Uvedme matku Terezu a tolik jiných, kteří obětovali svůj život, protože mají cit pro ty druhé. Tyto činy nejsou ojedinělé, naopak, jsou hojné, je tolik způsobů, jak zabránit masakrům na nevíňátkách. Ale peníze jsou velkým učitelem světa a paralyzují dobrou vůli a hodnotné aktivity. Mé děti, milujme Boha, který jde od jednoho svého dítěte k druhému, aby je zachránil, obohatil svou svatostí, a jeho naléhavý hlas nepřestává vyzývat. On je Láska. Volá: Přijďte ke mně, já vás miluji a chci vás zachránit!

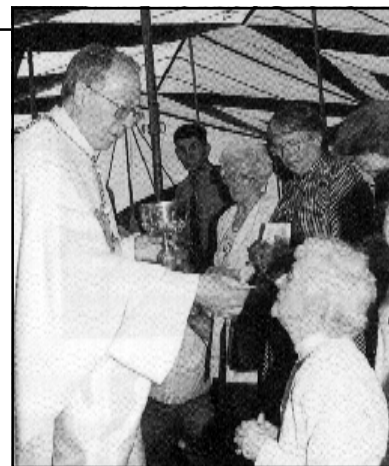
Často jsme naléhali a nepřestaneme to dělat, abychom rozšířili do všech zemí hnutí malých duší, kterých se dotkla milost naprosté poslušnosti vůči našim církevním představeným, kteří jsou v úplné jednotě s papežem. Naše důvěra znamená osvobození Božího lidu. Žádám vás jménem Pána, abyste se odvážili nemožného: zrušte strašné zákony, které dovolují zabíjet nevinné maličké, ubohé malé vězně mateřského lůna. My, malé duše, přicházíme jim hromadně na pomoc, nejen těm dětem, které jsou mučedníky našich dnů, ale také všem maličkým nenarozeným, protože si nechceme vysloužit u Ježíše jméno vraha. On miluje maličké a velcí tohoto světa milují jen pýchu svého »já« a své prokleté peníze, které je vedou nenávratně do propasti, takže ztratili všechnu úctu před Božím slovem, Písmem svatým a nedbají varování, která Bůh ustavičně sesílá.

Spojme se ve velkém díle lásky a milosrdenství. Mohu shromáždit jen ty skutečné malé duše, které jsou si vědomy své odpovědnosti a nesklá-

dají ruce v klín. Musíme bojovat proti zkáze mravů svým srdcem, svými myšlenkami, svými skutky. Až s anděly, kteří se dívají na jeho tvář, Pán sestoupí na tuto zem, půjdeme s nimi do boje se zvráceným světem. Snad je tomu tak, že Ježíš chce, abychom přivodili nápravu tohoto světa, na který je dnes žalost pohledět, ale který se stane úžasnou skutečností.

Modleme se za našeho milovaného papeže Jana Pavla II. Co myslíte, kolik slz musel již prolít? Pokusme se modlitbami ulehčit břemeno tohoto vyslance Božího, břemeno, které nese v těchto dnech bolesti a utrpení. Nebudme jako pštrosi, kteří schovávají hlavu, aby je nikdo neviděl. Podívejme se raději zpřímá na rozvrat, který postihl drahou Církev v některých jejích údech. Proč zakrývat pravdu, která bije do očí? Kolik kněží zapomnělo na svou přísahu věmosti a neváhají dokonce odporovat důležitým pravdám evangelia, které Svatý otec, spojující svůj hlas s hlasem Božím, naléhavě a s velkým důrazem připomíná? Potkáváme dokonce takové, které bychom mohli oprávněně nazvat »zloději v Boží vinici«. Zastrášují některé věřící, aby nejednali tak, jak mají jednat. Kdo může zastrášovat duši, aby nemluvila?

Naštěstí jsou zde ještě dobří a svatí kněží, které musíme podporovat svými modlitbami a jejichž královské kněžství musíme podírat svou láskou. Již dva tisíce let skutečné Boží děti neustávají chovat úctu ke kněžím, často hanobeným, protože tento svět zapomněl na Boží jméno a pokládá tyto duše za své nepřátele vzhledem k nesmírné milosti, kterou přijaly spolu se svým povoláním. Hodina je zlá, ale naděje neumírá. Jednoho dne se Bůh zjeví. Bude to den temnoty, ale bude to také konec velkého trápení a den světla, který ukončí nadvládu pekla. Obnova živo-

Biskup Houssiau podává svaté přijímání Markétě

ta otevře nové pole pro pastorační práci Církve, která neumírá. Ježíš předpověděl, že mocnosti pekelné ji nepřemohou.

Co bude zítra, Láska nebo zkáza? To ví jen Bůh. Ježíš přítomný v Nejsvětější svátosti více než kdykoliv jindy nás nepustí. Malé duše, prokazujme mu svou lásku tím, že budeme zbožně přijímat Tělo našeho Pána, který k nám přichází, aby očistil naše rty a naše srdce. Bůh zachráni svou Církev, protože je věrný ve svém slovu, a malé duše budou před ním velké a bez obav, ony milují milosrdnou Lásku ve všech zemích, kde toto dílo zapustilo kořeny.

Strašná neštěstí neustávají sužovat zemi lidí, kteří ničí Boží stvořitelské dílo. To může jít až tak daleko, že dojde k nekontrolovatelnému narušení přírody vyvolanému nezodpovědným plýtváním přírodnímu zdroji. Naše planeta je vystavena tvrdé zkoušce. Dnes ještě žijme, malé duše. Budeme žít ještě zítra? Každý začátek má svůj konec. Je čas myslet na to, že nevíme dne ani hodiny. Pro ty, kteří si myslí, že jsou silní a bezpeční, přijde také zítřek, a možná to bude dřív, než si myslí.

Kéž naše sladká nebeská Matka, tak drahá všem malým duším, svatý Josef, bohužel tak málo uctívaný, a všichni naši

Pokračování na str. 10

Ke končícímu roku věčně působícího Ducha

Věda nám nemůže říci nic o tom, čím je duch. Z víry víme, že existují dobré duchovní bytosti, andělé, ale že jsou také zlé bytosti, padlí andělé, d'ábové. Člověk naopak je spojením duše a těla.

Jaké je vlastně spojení mezi tělem a duchem? Je náš duch odkázán na hmotu, na náš mozek? Co víme s určitostí, je, že onemocnění mozku se projevuje také na našem myšlení a jednání. Můj bratr byl v důsledku mozkového záchvatu sedm let na půl těla ochrnutý a nemohl mluvit.

Nositel Nobelovy ceny Gerhard M. Edelman tvrdí, že několik miliard nervových buněk je spojeno více než biliardou spojení a mají spolu dobrou komunikaci. Ale jak už to bývá, nikdy je s určitostí nespočítal.

Věda se zajímá především o projevy ducha. Okřídlené slovo zní »kreativita«. Einstein přirovnává kreativitu ke stavu člověka, který »miluje, nebo se modlí«. Co má milující a modlí se společného? Oba se soustředují na to, co milují.

Tím se dostáváme k našemu tématu.

»Bůh je duch,« říká Kristus Samaritánce u Jakubovy studny. Ti, kteří se mu klanějí, mají tak činit v duchu a v pravdě.

Co to znamená, klanět se? Základní význam řeckého slo-

va »proskyneo« je líbat. Pro Řeky je *proskyneo* terminus technicus pro božskou poctu a znamená: padnout na kolena, sklonit se k zemi a vzdávat poctu. U Římanů znamenalo vzdávat božskou poctu. V Novém zákoně je toto slovo uvedeno 59x. Klaněním se vzdává pocta jedině Bohu a Kristu, takže tento úkon v sobě zahrnuje i uznání božství Ježíše Krista. Dábel, který překrucuje pravdu, požaduje rovněž božskou poctu. Kniha Zjevení nám vypráví o zjevení anděla, který velkým hlasem oznamuje všem obyvatelům země věčnou zvěst o spáse: *Bojte se Boha a vzdávejte mu čest, neboť přišla hodina jeho soudu, a modlete se k tomu, který stvořil nebe a zemi, moře a prameny vod (Zj 14,7).*

Ve *Veni, Creator Spiritus* – Přijď, Tvůrce, Duchu svatý k nám – zveme Ducha Stvořitele, aby navštívil nás, děti, které stvořil, a naplnil nás svou milostí. On je nazýván Tvůrcem, Zárukou milosti, Studnicí života, Světlem, Láskou a Žárem, Pomazáním duše, a nejvyšším

Dobrem. On je sedmerý Dar, Vůdce, Prst Otcův, který nás vede k poznání.

Prosíme jej o lásku a posilu pro naše křehké tělo. Prosíme jej, aby našeho Odpůrce, zlého ducha, zapudil, dal nám život, světlo a uchránil nás od viny a bídy. Pak následuje prosba o poznání Otce, Syna a Ducha svatého a končíme chválou nejvyšší Trojice. (V českém překladu v kancionálu č. 423 poslední sloka chvály chybí. Pozn. překl.).

Vraťme se znovu k pojmu tvořivosti: jediným skutečným Tvůrcem je Bůh, Duch svatý. My naopak můžeme být tvořiví jen v přeneseném slova smyslu. Kristus pro to používá výraz »ovoce«. Tento pojem také vnáší světlo do vztahu mezi tělem a duší, duchem a hmotou. Sami sobě můžeme dobře rozumět jen tehdy, když chápeme svého ducha jako Boží pole.

Správné poznatky můžeme mít jen do té míry, když jako účastníci Božího Ducha skrze Boží slovo poznáváme Boží vědění a to v nás jako semeno má přinášet své plody. Každému by mělo být jasné: čím dokonalejší je mistr, tím větší jsou vyhlídky jeho žáka. Máme božského Učitele. Náš Mistr je Světlo světa, ve kterém jsou shrnuta všechna Boží tajemství a plány. Může nás uvést do veškeré pravdy. S pravdou to tedy není tak, jak vypráví jedna indická bajka. Jeden kníže pozval slepce, aby se dotkli velblouda, a pak zjistil, že každý z nich pokládá zjištění svého doteku za pravdu. To může být správné, pokud jde o čistě lidské věci, tedy o světový názor, filozofii nebo náboženství vynalezené lidmi.

Kristus je ovšem Světlo světa. Skrze něho máme účast na božském pohledu na pravdu. Proto nás Duch uvádí do veškeré pravdy.

Při těžkém rozhodování rád vzpomínám na píseň k Duchu

svatému, kterou jsem zpíval jako chlapec: »Duchu lásky, Duchu pravdy, cestu kryje mrak, veď nás tam, kde Slunce září, Duchu lásky, Duchu pravdy, radou osviť zrak.«

Na závěr ještě jednu otázku. Jestliže je tak důležité mít osobní vztah k Duchu svatému, proč Kristus nezahmul do modlitby Páně také prosbu o Ducha svatého? Sv. Tomáš Akvinský říká: *V prosbě Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi prosíme o Ducha svatého. Prosíme, aby nás neovládaly naše krátkodobé myšlenky a plány, nýbrž abychom byli otevřeni Božím plánům. Pyšní se dávají ovládat jen svým vlastním názorem, ale Bůh je sesazuje z trůnu.*

V moderním průmyslu hrají měřicí a řídicí zařízení rozhodující roli. Často na tom závisí produktivita a rentabilita podniku. Tím, čím je řízení v průmyslu, tím je správné vedení a výchova pro dobrý náboženský život. Mistři duchovního života, kteří nás učí modlitbě a bdělosti, jsou velmi vyhledávaní. Neboť Boží vůli se nestaví do cesty pouze sebestřednost, ale také lenost, úzkost a snaha líbit se. Abychom se vyhnuli obtížím, zavíráme oči, zavíráme se do ohrady pochybností a přizpůsobujeme se. Abychom byli oblíbení, říkáme to, co lidé rádi slyší a co často nebývá pravda. Mnoho lidí chce být elegantně podváděno, tzn. chtějí mít potvrzeny své omyly. Rádi se dáváme oklamat a klameme sami sebe.

Jistě, správné představy musíme mít od Boha a od Ducha svatého. Ale to je mrtvý kapitál, pokud k němu nezaujmeme životný, osobní vztah. Modlete se a bděte! Bdít a být pozorný, to je postoj milujícího. Ten, kdo miluje, je produktivní. Ti, kdo se milují, jsou vždy v myšlenkách spojeni. Kde je tvůj poklad, tam je i tvé srdce.

Benedikt Deplaz

Někdy je třeba, aby maličcí ukazovali cestu velkým – pokračování ze str. 9

ochránci v nebi pomohou Legii malých duší a všem dobrým dílům a hnutím v jejich úsilí přivést všechny svým vlastním chováním a jednáním k pochopení té lekce, kterou chtějí dát velkým tohoto světa.

Bůh nám říká: »Jděte beze strachu do světa jako ovce mezi vlky, abyste hlásali dobrou novinu evangelia. Já jsem s vámi po všechny dny!« Staňte se nositeli a apoštoly tohoto poslání

lásky, které má dojít až na kraj světa!

La Legion des Petites ames X-XI/1997, překl.-Iš-

Poznámka redakce: Matka Markéta je žena, která od r. 1965 přijímá poselství Božského Spasitele týkající se »malých duší«. Poselství z r. 1988–95 vyšla ve čtyřech svazcích pod názvem: Poselství Milosrdné Lásky malým duším s imprimatur a předmluvou biskupa v Liège, Msgr. Alberta Housiaua.

Heřman Josef

Vilém Hünermann

XI.

„Že mám jet na oslu? ptal se dotčeně Rainald.

„Vzkažte okamžitě sestřám v klášteře, že si mohou toho osla ušetřit. Pojedu na koni, na mém bílém Hengstovi. Nehodí se pro kancléře říše, aby jel na oslu!“

„Ale milostivý pane, to by bylo proti vši zvyklosti,“ odvětil překvapený ceremoniář.

„Běžte někam s tou vaší zvyklostí!“ vysmál se mu biskup. „Ano, váš osel a zvyklosti – to se hodí k sobě. Pojedu bez osla a bez vašich zvyklostí na svém koni. Můžete jít.“

Biskup se hned energicky obrátil k papírům, které pokrývaly celý jeho pracovní stůl. Ceremoniář sklíčeně opustil místnost.

Mezitím stál Heřman, kterému nedávno bylo dvanáct let, u osla ve stáji u sv. Mergena.

„Pořádně se nažer, dosyta!“ napomínal šedé zvíře a dával mu plnou hrst sena. „Dnes v noci budeš mít práci. Vždyť ty poneseš arcibiskupa, toho světoznámého kancléře Rainalda z Dasselu. Víš ty vůbec, jaká je to pro tebe čest?“

„Íáá!“ zahýkal osel a zakýval hlavou.

„Bílý přehoz budeš mít přes svůj šedý hřbet, na něm bude sedět arcibiskup. A všichni lidé se budou dívat na něj, na tebe a arcibiskupa.“

„Íáá!“ přisvědčil osel.

„S tím oslem nic nebude!“ uslyšel náhle hlas ode dveří, kterými právě vešla paní Iburga. „Arcibiskup nechce žádného osla. Chce jet na svém Hengstovi. Ceremoniář z dómu před chvílí bez dechu přiběhl a vyprávěl to paní abatysi.“

„To přece není možné!“ vykřikl chlapec. „Vždycky jezdil kolínský arcibiskup na oslu od nás ke svaté Cecílii, a ten nyní nejší to musí také dělat. Co myslíš, šedý oslíku?“

„Íáá!“ ozval se osel.

„Ale vždyť to taky není žádný pravý arcibiskup!“ začala se zlobit Iburga. „Vůbec není vysvěcený, ten Rainald z Dasselu. Papež Alexander ho nepotvrdil, a od toho druhého papeže, Viktora, kterého chce císař mermocí dosadit na Petrův stolec, se prý také nenechal vysvětit.“

„Kdo je vlastně pravý papež?“ ptal se zvědavě Herman.

„Jó, kdo tohle ví? Císař a jeho kancléř říkají, že je to Viktor. A Alexandr v Římě říká: „Já jsem papež.“ Jeden dává druhého do klatby. Kdo se v tom má vyznat? Moje hlava je na to málo chytrá. Nejlepší je, když se člověk drží Boha a jeho svatých, pak ví, na čem je.“

„Ale přece může být jen jeden papež!“ řekl rozhodně Heřman. „Dva papežové, to je špatné, a nevysvěcený biskup také nestojí za nic.“

Ano, časy to byly těžké, když schisma rozdělovalo křesťany. Žádný div, že se lidé cítili více než dříve přitahováni svatými. Člověk se přece musel něčeho držet v tom nuzném čase, kdy nevěděl, jestli zehna- jící ruka kněze není ochromena klatbou. V tomto čase se v lidech vzbudila hluboká duchovní touha. Upřímněji a naléhavěji promlouvaly modlitby k Bohu. Umělci ve svých nových dílech snesli světce z vysokých trůnů, kde dosud trůnili ve svaté vznešenosti, a postavili je doprostřed nouzí obdařených lidských dětí. Křesťané se jako nikdy dříve tlačili k hrobům a náhrobkům svatých, aby u nich hledali pomoc ve všech nesnázích a bolestech. To bylo něco, co bylo jisté, co mělo trvání, když se vše ostatní potácelo a samotný Petrův stolec již nebyla tak pevná jako dříve.

Vždy byli v Kolíně jeho svatí uctíváni, vždyť se jich za jeho hradbami skrývalo celé množství. Ale tři největší přibylí v létě – biskup Reinald z Dasselu přivezl z Milána v mramorovém sarkofágu svatě tři krále a nyní byli v dómě v září mnoha světél a nepřehlédnutelné bylo množství lidí, kteří v procesích putovali do Kolína, aby se pomodlili u svatého hrobu. Kvůli třem králům miloval Kolín svého biskupa a byl ochotný, přes všechny pochybnosti, držet se papeže Viktora, pro kterého vystupoval biskup.

„Biskup musí jet na oslu!“ řekl Heřman přesvědčeně po dlouhém přemýšlení.

„Pak mu to ale musíš sám říct!“ pobídla jej Iburga. „To máte pravdu! Jdu k němu! Neměj strach, oslíku! Přece ho poneseš ty!“ S tím vyběhl Heřman ze stáje a paní Iburga se musela tak smát, že jej už nemohla zadržet. Ten se jistě dostane do „sálu“, jak kolínští nazývali nový biskupský palác.

Vrátný biskupského paláce se hlasitě rozesmál, když se dvanáctiletý chlapec v nuzném oblečení rozhodně domáhal uvedení k arcibiskupovi.

„To je nevidané, nevidané!“ křičel několikrát po sobě a pobaveně obracel oči v sloup. „Tady přichází takový kluk a chce k arcibiskupovi, jako by to bylo k ševci nebo mydláři. Co vůbec chceš u arcibiskupa?“

„Je to moc důležité! Je to kvůli oslovi!“ odpověděl vážně Heřman.

„Kvůli oslovi! Ten ti určitě utekl a biskup ti ho má pomoci najít?“ Poslední slova již biskupský služebník skoro nedořekl, jak vyprskl smíchem.

„Tady si vezměte to jablko!“ pokoušel se Heřman o obchod. Nebylo to pro něj vůbec lehké, nabídnout to krásné jablko, které právě dostal od paní Iburgy, tomu chechtajícimu se tlustému vrátnému.

Promneje Ježíš mým Bohem, mým Ženichem, mým Životem, mou jedinou Láskou, mým vším a jediným. Miluji jej celým svým srdcem a celou svou bytostí.

Matka Tereza

Není to křesťanské poukazovat jen na temné stránky života.

Adalbert Ballig

Kdo neděkuje Bohu, zapomíná, že je jeho dlužníkem.

Z Afriky

„Jo, jablko, to si vezmu!“ řekl vrátný a hned do něj zaryl své zuby.

„Tak, a teď mě uveďte k arcibiskupovi!“ dožadoval se chlapec.

„To, to...“ snažil se vrátný něco dopovědět a zabránit chlapci jít dál, ale s plnými ústy to nemohl doříct.

„Tak půjdu sám!“ zavrčel hoch, který byl právem rozzloben, protože vrátný klidně jedl jablko, ale jeho přání nevyhovělo. Tak se kolem něj protáhl a běžel přes celou chodbu, až zůstal stát u jedné dveří, odkud zněl dunivý hlas.

„Okamžitě se zřeknete svého úřadu, pane opate!“ slyšel mluvit arcibiskupa tvrdým, těžkým hlasem ke knězi, který před ním stál a třásl se. „V klášteřích mého arcibiskupství má být pěstována kázeň a pořádek! Mají to být místa modlitby, práce a oběti, a ne prostopášnosti a světského přepychu. Svůj úřad jste nezastával dobře, pane opate. Proto vám pošlu jiného, který váš klášter od základu přemění na Bohu milé a lidem dobře činící místo. Můžete jít!“

Roztřesen opustil sesazený opat biskupskou pracovnu.

„Co tady chceš?“ zavolal Reinald chlapce, který zůstal stát ve dveřích. „Jak ses sem dostal?“ Nelibě upřel svoje zrak na chlapce, ale ten zůstal stát a statečně odolával nebezpečným pohledům.

(Pokračování příště)

22. srpna 1998 – Vyšší Brod 900 let cisterciáckého řádu

Posvěcení obnoveného konventu – kázání opata
Gerharda Hradila z Heiligenkreuzu

1. Maria, Královna Nanebevzatá, Maria korunovaná ve slávě. Ji dnes pozdravujeme v její svatyni... Maria, Královna, je opravdu Město na hoře, které není ukryto. Ona je světlem, které sám Bůh postavil na vysoký svícen. Je oděna sluncem, je pro nás solí země, pro nás, kteří máme ještě zde jít svou cestou a často musíme jíst chléb námahy. Její „sůl“ má náš chléb, skropený slzami, učinit chutným.

2. Ježíš o svých učednících říká: „Vy jste sůl země, vy jste světlo světa!“ To smíme dnes také říci o našem cisterciáckém řádu: Je mu 900 let, vzešlo z něho mnoho svatých lidí – např. sv. Bernard z Clairvaux, který je nejnámější, ale také svatí Otcové prvních let řádu: sv. Robert z Molesme, sv. Alberich, první volený opat v Citeaux, a sv. Štěpán, organizátor a zákonodárce.

3. Jak ke všemu došlo, jaký byl začátek? 10. a 11. století bylo dobou rozvoje. V kláštorech se hledal lepší autentický životní styl. Kláštery vycházející z Cluny se trochu jednostranně zabývaly liturgií, kláštery v Itálii byly zaměřeny na kající a umrtvující skutky. Skupina mnichů v klášteře Molesme v čele s opatem Robertem chtěla žít podle řehole sv. Benedikta vyváženějším způsobem. Poněvadž to s většinou mnichů nebylo možné, vyšli Robert a jeho druzi z Molesme do pustiny v Citeaux (latinsky cistercium, a podle toho byli později nazváni cisterciáci). Tam začali, podle podání 21. března 1098, klášterní život. Tedy před 900 lety. Robert byl po roce povolán zpět do Molesme. Nyní se stal Alberich prvním voleným opatem v Citeaux. Po 9 let upevňoval vnitřní řád. Ustanovil: „Mniši našeho řádu musí žít z práce svých rukou, ze zemědělství a chovu dobytka. Proto můžeme ke své potřebě mít: vodní toky, lesy, vinice, louky a pole (stranou od světských lidí)...“

4. Po smrti opata Albericha (1108) byl opatem 25 let Angličan Štěpán Harding. Byl to velký organizátor: dal pro svůj klášter opravit latinský text Bible, zavedl – podle svého mínění autentické – gregoriánské melodie hymnů. Z Citeaux mohly být založeny nové dva kláštery: La Ferté (1113) a Pontigny (1114). A v těchto letech přišel do Ci-

teaux Bernard z Fontaines le Dijon s třiceti kandidáty: příbuznými a přáteli. Tak mohl být v roce 1115 Bernardem založen klášter Clairvaux a klášter Morimond. Štěpán našel dobrou organizaci vzájemných vztahů mezi kláštery, kterou uložil ve spise „Charta charitatis“ – dokument lásky.

5. V následujících desetiletích jsou zakládány stále nové kláštery. Bernard z Clairvaux se stal nejvýznamnějším mužem v církvi 12. stol.: kazatel, strůjce pokoje, spisovatel, rádce knížat i papežů. Jako hlasatel křížácké výpravy procestoval také různé země. V roce jeho smrti 1153 čítal řád již 339 opatství; roku 1342 jich bylo 707; ve Francii, Itálii, Německu, Španělsku, Uhrách (Maďarsku), Polsku a v Čechách, kde jich bylo zvláště mnoho. Vyšší Brod byl založen Vokem z Rožmberka v r. 1259 a mniši sem přišli z homorakouského Wilheringu.

6. Každý klášter byl centrem modlitby, zbožnosti a péče o chudé, vzorem pro zemědělské podniky, kulturu a vzdělání. Ještě dnes vypravují stavby o velkém náboženském a kulturním významu pro celou krajinu. Cisterciácké kláštery byly zakládány většinou v údolích. Staly se však zářícími stánky Božími a solí země. Nemohly zůstat ve skrytu. Však také měly význačnou ochránkyni, Královnu nebes, Marii, naši milou Paní. Ona je naší Přímluvkyní, naší Zastánkyní u svého Syna, Ježíše Krista. Všechny cisterciácké kostely jsou tomuto slavnému tajemství až dosud zasvěceny.

7. V 900letém trvání řádu byla období rozmachu i úpadku. Po období rozkvětu ve 13. a 14. stol. následoval v 15. a 16. stol. úpadek: doba církevního rozkolu a náboženských válek. V době baroka (17. stol.) byl opět zaznamenán rozmach, za kterým v 18. stol. následoval úpadek z potlačování: revoluce, zvláště ve Francii, a josefínská protiklášterní smřť v habsburských zemích. V mnohých státech, např. ve Francii, skandinávských zemích, v Německu řád úplně zmizel. Přežily kláštery habsburské monarchie, které pečovaly o farnosti (např. Vyšší Brod), a jedna skupina mnichů trapistů ve Francii, která dobrodružně procestovala polovinu Evropy, až se konečně přes Švýcarsko vrátila do Francie.

Panna Maria, portál klášterního kostela ve Vyšším Brodě

8. 19. a 20. stol. bylo opět dobou rozmachu, navzdory potlačování národněsocialistickým (nacistickým) režimem a komunismem. Oba utlačovatelé zahynuli, mnohé kláštery opět ožily – mezi nimi i tento staroslavý klášter nad Vltavou.

9. A dnes smíme v radostném pohnutí ve vyšebrodském klášterním kostele slavit 900 let cisterciáckého řádu. S velkou vděčností vzpomínáme na všechny opaty a mnichy, kteří zůstali svému řádu věrní a vzali na sebe vyhnanství v cizině. S velkou vděčností vzpomínáme i na všechny ty, kteří umožnili obnovení klášterního života. Díky vzdáváme především Bohu, Pánu, který ve své dobrotě dal, že zde mohl začít nový život. Díky také vzdáváme Marii, Ochránkyni tohoto kláštera. Kéž je i nadále uctíván její podivuhodně vznešený obraz – Madona vyšebrodská.

10. Drazí bratři a sestry! Přišli jste s námi poděkovat... Kéž spočine na nás všech Boží požehnání, kéž Vyšší Brod je a zůstane solí země, městem na hoře a světlem světa!

AMEN

KARDINÁL VLK VE SVÉM ŘÍMSKÉM CHRÁMU

Svátek Povýšení svatého kříže oslavil kardinál Miloslav Vlk spolu s ostatními biskupy České republiky a mnoha poutníky ve své titulární římské bazilice, která nese název Svatého kříže v Jeruzalémě. Tato bazilika má dva poutní dny: Velký pátek – den Kristovy smrti na kalvářském kříži, a svátek Povýšení svatého kříže (14. září).

V tomto kostele jsou uloženy dvě významné relikvie. V letech 325-326 se vypravila sv. Helena, matka císaře Konstantina, do Jeruzaléma, aby se zde pokusila najít kříž, na kterém zemřel Ježíš Kristus. Na vrchu Kalvárie stál tehdy pohanský římský chrám bohyně lásky, pod nímž byly nalezeny zbytky tří dřevěných křížů, hřeby na ukřižování a tabulka s nápisem o vině ukřižovaného. Kterýsi nemocný člověk byl po dotyku jednoho z ostatků kříže uzdraven. Podle předpokladu se jednalo pravděpodobně o příčné břevno Kristova kříže, který se od počátku těšil značné úctě křesťanů. Císařovna Helena rozdělila zbytky kříže na tři části, z nichž jednu ponechala v Jeruzalémě, jednu odvezla do Cařihradu a jedna byla uložena v Římě. To je právě ona část, která se dodnes nachází ve zmiňované bazilice. Do dnešních dnů se dochovala asi 1/3 původní velikosti, protože ostatky byly postupem času rozdělovány do různých chrámů mnoha zemí.

Další významnou relikvií je i část dřevěné tabulky, která

BAZILIKA STARÉ BRNO, MENDLOVO NÁMĚSTÍ

Ve středu 7. 10. 1998 v 9.30 hod. bude slavena pontifikální mše svatá ke cti Panny Marie Růžencové, za účasti J. Exc. Mons. Vojtěcha Cikrleho, biskupa brněnského, opatů a vyšších řeholních představených České republiky. Hlavním celebrantem bude J. Exc. arcibiskup Mons. Giovanni Coppa, apoštolský nuncius v České republice.

Biskupové českých a moravských diecézí v Římě

oznamovala vinu odsouzeného. Římský zlomek je popsán hebrejsky, řecky a latinsky zprava doleva v orientálním stylu, jak nám zaznamenávají i evangelia.

Na závěr bohoslužby poděkoval pražský arcibiskup cisterciákům, kteří v bazilice slouží nepřetržitě již od r. 1561, za hostinství a přítomní společně popřáli jubilantům – biskupovi Škarvadovi a děkanu Polcovi k jejich narozeninám.

BOHOSLUŽBA VE SVATOPETRSKÉ BAZILICE

Čtvrtý den (15. 9.) návštěvy „Ad limina“ byl zahájen koncelebrovanou mší u hrobu apoštola Petra ve Svatopetrské bazilice. Bohoslužbě předsedal olomoucký arcibiskup Jan Graubner. Petrův hrob se nachází na místě, kam byli podle Tacitova svědectví r. 64 pochováni Neronem umučení křesťané. Při budování náhrobku Pia XI. (r. 1939) byly odkryty zbytky antického hřbitova a hrobu apoštola Petra, nad kterým císař Konstantin nechal vybudovat první baziliku, kterou v 16. století vystřídala dnešní stavba. Kromě papežů a některých hlav států je z podnětu Pavla VI. v kryptě baziliky pochován i bývalý pražský arcibiskup kardinál Josef Beran, který r. 1969 zemřel v římském exilu.

Ve středu 16. 9. se čeští poutníci zúčastnili generální audience na Svatopetrském náměstí ve Vatikánu. Svatý otec Jan Pavel II. pozdravil česky biskupy i poutníky z naší vlasti a poděkoval za jejich návštěvu Říma. Hovořil o působení Duha svatého a o otevřenosti vůči pravdě, kterou každý člověk podvědomě hledá.

V odpoledních hodinách se konala mše v bazilice sv. Bartoloměje na Tberském poloostrově, ve které jsou uchováány ostatky sv. Vojtěcha. Baziliku

nechal postavit císař Otta III., Vojtěchův osobní přítel, a nechal v ní uložit mučednicko-rámě. Před hlavním oltářem se v bazilice nachází studna zbudovaná kolem r. 1000, na níž je znázorněn sv. biskup Vojtěch s berlou a palliem.

Hlavním celebrantem bohoslužby byl brněnský biskup Vojtěch Cikrle, který ve své promluvě vyzvedl osobnost Vojtěcha – misionáře, ochotného hlásat evangelium i za cenu oběti vlastního života. Přes řadu obtíží, které v životě měl, Vojtěch nerezignoval a snažil se překonávat překážky v síle poslání, ke kterému ho Kristus povolal.

Večerní program našich biskupů byl vyhrazen návštěvě komunity sv. Jiljí (S. Egidio) v Zátibeffi.

V pátek 18. září byla na programu mše v bazilice Panny Marie Sněžné. Tato bazilika je nejslavnější z římských mariánských chrámů. Byla založena již v 5. století a její strop je vyzdoben prvním americkým zlatem, které do Evropy přivezl Kryštof Kolumbus. Právě zde položil papež Hadrián II. na oltář slovanské knihy, které do Říma přinesli bratři Cyril a Metoděj, a schválil tak slovanskou liturgii. Obyvatelé Vel-

ké Moravy byli tehdy jediným evropským národem, který měl text bible nejen ve svém jazyce, ale navíc přeložený přímo z řeckého originálu. Roku 1389 vyhlásil v této bazilice papež Urban VI., z popudu tehdejšího pražského arcibiskupa Jana z Jenštejna, svátek „Navštívení Panny Marie“. Jedním z kanovníků baziliky je i pražský generální vikář – biskup Jaroslav Škarvada. Hlavním celebrantem i kazatelem byl litoměřický biskup Josef Koukl. V promluvě se zamyslel nad spoluprací člověka s Bohem a vyzvedl ochotu Panny Marie být „služebnicí Páně“.

Dopoledne biskupové navštívili Kongregaci pro katolickou výchovu. Zde se hovořilo především o kněžských seminářích, univerzitách, katolických školách a kněžských povoláních. V souvislosti se seminární výchovou zdůraznili představitelé kongregace nutnost vytvoření kvalitního výchovného programu v duchu současných církevních dokumentů. Za stěžejní byla označena rovněž „formace formátorů“, tedy osob odpovědných za výchovu a formaci kněžského dorostu.

Podle ČBK

Pozn. red.:

Další informace o průběhu pouti „ad limina“ českých a moravských biskupů v Římě uvedeme v příštím čísle.

Ing. arch. PhDr. DAGMAR ANTOŠOVÁ

zemřela dne 7. září 1998 po krátké a těžké nemoci.

Od roku 1963 pracovala v Památkovém ústavu v Brně (dříve KSSPPOP) a poslední 3 roky jako vedoucí odboru památkové péče na Magistrátu m. Brna. V průběhu celého života se tato hluboce věřící žena zasloužila o záchranu velkého množství církevních památek a pomohla s laskavostí sobě vlastní mnoha kněžím nejen v Brně, ale ve všech 14 okresech Jihomoravského kraje. Za minulého režimu, kdy byli pracovníci památkové péče považováni za agenty Vatikánu, bylo pouze věcí mimořádné statečnosti církvi pomáhat a ani v nynějším tržním hospodářství se moc nezměnilo. Přesto dokázala tato energická a pracovitá žena vždy najít řešení, či poradit. Krutá nemoc v necelých 60 letech ukončila její život, věříme však, že od milosrdného Boha se jí dostane hojně odměny, kterou v životě nezažila.

K zprávě tiskového střediska ČBK

Ve zprávě tiskového střediska ČBK o návštěvě našich biskupů v Kongregaci pro nauku víry došlo při reprodukci prohlášení kardinála Ratzingera k otázce soukromých zjevení k velmi nešťastnému zjednodušení a generalizaci, která neodpovídá kardinálovu smýšlení a postojům a staví jej dokonce do značně nepříznivého světla. Tuto neobjektivní zprávu ČBK pohotově převzala redakce Křesťanského vysílání v sobotu 19. září, a to vyvolalo rozruch mezi věřícími.

Ve zprávě ČBK č. 980890 se totiž praví: „O Vassule Ryden a různých soukromých zjeveních, mezi nimi i o Medjugorje, řekl prefekt Kongregace pro nauku víry do slova: »Zjevení jsou nemoci. Je to projev unavené víry.« Jejich obsahem je »to, co se chce slyšet«. Mluvil o nutnosti »osvobození se od soukromých zjevení«. Údajně »výroky Matky Boží nejsou slova Matky Boží«. Posudek ze strany biskupské konference bývalé Jugoslávie konstatuje, že zjevení nevykazují nadpřirozený charakter a »Medjugorje by se mělo rozvinout jako místo vyvážené mariánské úcty.«“

Jaký postoj zaujímá ve skutečnosti kardinál Ratzinger k soukromým zjevením, můžeme se přesvědčit v jeho knize *O víře dnes* (rozhovor s Vittorioem Messorim, I. vyd. ZVON, II. vyd. MCM 1998) v kapitole „Fatima a mariánská zjevení“; Messori se táže: „V době našich rozhovorů papež znovu zasvětil svět (se zvláštním zřetelem na východní Evropu) Neposkvěšenému Srdci Panny Marie, právě podle požadavku Matky Boží ve Fatimě. A tentýž Jan Pavel II., zraněný atentátníkem 13. května – to jest na výroční den prvního zjevení v portugalské Fatimě – se vydal na pouť do Fatimy, aby poděkoval Panně Marii, „jejíž ruka tak zázračným způsobem vedla střelu“, a zdálo se, že to vztahuje na předpovědi, které byly prostřednictvím skupiny dětí sděleny světu a které se týkaly i papeže osobně... Je dobře známo, že v centru světové pozornosti již po léta stojí jugoslávská vesnice Medjugorje pro opakující se „zjevení“, která – ať už jsou pravá nebo ne – přitáhla již k sobě miliony poutníků a vyvolala ovšem i politováníhodný konflikt mezi františkány, řídícími tamní farnost, a mezi místním diecézním biskupem. Lze očekávat nějaké objasnění od Kongregace pro nauku víry, nejvyšší instance v této věci, pochopitelně v případě, že její rozhodnutí získá schválení papeže? Kar-

dinál Ratzinger odpovídá: „Na tomto poli je více než jinde základem politiky naší Kongregace trpělivost. Žádnému zjevení není nikdo povinen věřit. Vlastní zjevení v plném smyslu tohoto slova bylo uzavřeno Ježíšem Kristem, který sám je Zjevením. **Ale jistě nemůžeme Bohu zabraňovat, aby i v těchto našich dobách k nám promlouval prostřednictvím prostých osob a také skrze neobvyklá znamení, poukazující na nedostatečnost vládnoucí kultury, poznamenané racionalismem a pozitivismem. Zjevení, která Církev oficiálně uznala – především Lurdy a pak Fatima – mají své jasně stanovené místo v rozvoji církevního života posledního století.** Ukazují mimo jiné, že zjevení – pokud bylo jednou uzavřeno a stalo se tím pravdou, ke které nelze nic dalšího dodat – není něčím mrtvým, nýbrž čímsi živým a vitálním. Ostatně – pokud zatím odhlédneme od Medjugorje, o kterém nemohu nic říci, protože tyto události Kongregace ještě prošetřuje – jedním ze znamení naší doby je, že se hlášení o »mariánských zjeveních« na celém světě množí. Takové zprávy dostává naše disciplinární oddělení i z Afriky a dalších kontinentů.“ Ale – táži se – o jaká jiná kritéria, než je trpělivost a opatrnost, se Kongregace opírá při hodnocení těchto množících se skutečností? „Jedním z našich kritérií je,“ říká kardinál, „že hledisko skutečné či domnělé »nadpřirozenosti« zjevení chápeme odděleně od hlediska jeho duchovních plodů. Pouti se ve starém křesťanství konaly často v místech s takovými tradicemi zázraků, ze kterých by byl náš moderní kritický rozum zděšen, co se týká jejich »vědecké správnosti«. To však nic nemění na skutečnosti, že tyto pouti byly pro život křesťanského lidu užitečné, požehnané, posvěcující a důležité...“ Potud kardinál Ratzinger.

Pokud jde o prohlášení Jugoslávské biskupské konference ve věci Medjugorje, ta svá šetření neuzavřela a prohlásila, že: „**Na základě dosavadních šetření** není možno potvrdit, že se jedná o nadpřirozené jevy či zjevení.“ Sekretář kard. Ratzingera biskup Tarcisio Bertone v dopise z 28. května 1998, čj.154/81-06419, potvrdil, že Kongregace se drží tohoto prohlášení biskupské konference z 10. 4. 1991: „Po rozdělení Jugoslávie na různé nezávislé státy přísluší nyní členům biskupské komise Bosny a Hercegoviny, aby se eventuálně opět ujali vyšetřování případu a případně vyslo-

BISKUPSTVÍ LITOMĚŘICKÉ VYPISUJE VÝBĚROVÉ ŘÍZENÍ

1. na místo ředitele (ředitelky) Biskupského gymnázia Bohosudov v Krupce 1, Koněvova 100, 417 42, Bohosudov

2. na místo ředitele (ředitelky) Základní katolické školy v Jablonci nad Nisou, Saskova 24, 466 01. V obojím případě s nástupem 1. 2. 1999.

V prvním případě je požadavkem ukončené vysokoškolské vzdělání ve studijním oboru učitelství všeobecně vzdělávacích předmětů pro střední školy, v druhém případě ukončené vysokoškolské vzdělání pedagogického směru pro základní školy. Pro obě tato místa jsou pak další požadavky: Nejméně 4 roky pedagogické praxe, znalost školských předpisů, občanská a morální bezúhonnost a dobrý zdravotní stav. Samozřejmým předpokladem je uplatňování křesťanských zásad v osobním životě a katolické náboženství.

Příhlašku spolu s ověřenou kopií dokladu o požadovaném vzdělání, životopisem, přehledem praxe, koncepcí rozvoje školy, výpisem z rejstříku trestů a lékařským potvrzením o způsobilosti k výkonu funkce ředitele zašlete do 15. 11. 1998 na adresu Biskupství litoměřické, Dómské náměstí 1, 412 88 Litoměřice.

+ Josef Koukl, biskup litoměřický

vili nové závěry.“ Negativní hodnocení biskupa Periče označil za „osobní přesvědčení biskupa z Mostaru“. To ovšem není rozhodnutí komise. Msgr. Franc Perko, arcibiskup bělehradský a člen biskupské konference, prohlásil: „Není pravda, že z tohoto dokumentu (z dubna 1991) je možno dovozovat, že v Medjugorje se nic nadpřirozeného neudálo. *Nadpřirozené nebylo potvrzeno, a nikoliv Bylo potvrzeno, že nic není nadpřirozené.* To je velký rozdíl. První formulace je otevřená pro další vývoj, neautorizuje žádné konečné vyjádření. Mnoha lidem unikají tyto jemné rozdíly ve formulaci.“ (biskup Mons. Gilbert Aubry v *L'Eglise de la Réunion* 4/97; viz *Světlo* 31/98.)

Paušálně odsuzující výrok, jak jej uvádí ČBK, by byl v rozporu i s čl. 67 Katechismu katolické církve, kde se praví:

„Během staletí docházelo ke zjevením, jež se nazývají »soukromá«. Některá byla uznána církevní autoritou, avšak nepatří k pokladu víry. Jejich úlohou není »vylepšovat« nebo »doplňovat« Kristovo definitivní zjevení, nýbrž napomáhat k tomu, aby se z tohoto zjevení v určitém historickém období plněji žilo. Za vedení učitelského úřadu církve dovede zdravý smysl věřících rozlišit a přijímat, co je v těchto zjeveních opravdová výzva Krista nebo jeho svatých pro církev...“ (KKC 67, str. 35)

-jv-

DIES DOMINI – DEN PÁNĚ

„Pamatovat“, aby mohl „světit“

16. Příkázání Desatera, jímž Bůh ukládá zachování sabatu, má v knize Exodus charakteristickou formulaci: „Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý!“ (20,8) A o několik veršů dál to inspirovaný text odůvodňuje, když připomíná Boží dílo: „V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý.“ (verš 11) Než příkázání nařídí něco dělat, ukazuje, na co je potřeba pamatovat. Vybízí k znovuoživení připomínky onoho velkolepého a základního Božího díla, jímž je stvoření. Tato památka má být duší celého náboženské-

ho života člověka, aby pak vyústila v den, kdy má člověk zachovávat klid. Klid tak dostává typicky náboženský rozměr: věřící je vyzván, aby nejen odpočíval, tak jako odpočíval Bůh, ale aby odpočíval v Pánu, zatím co mu v chválách a díkyčinění, v dětiné vroucnosti a snoubneckém přátelství podává celé tvorstvo.

17. Téma „památky“ na obdivuhodná Boží díla v souvislosti se sobotním klidem vyplývá i z textu knihy Deuteronomium (5,12-15), kde se základ příkázání vidí ani ne tak v díle stvoření jako v Bohem způsobeném vysvobození odchodem z Egypta: „Pamatuj, že jsi byl otrokem v egyptské zemi a že tě Hospodin, tvůj Bůh, odtud vyvedl pevnou rukou a vztaženou paží. Proto ti přikázal Hos-

podin, tvůj Bůh, dodržovat den odpočinku.“ (Dtn 5,15).

Tato formulace se jeví jako doplnění předcházejícího: společně odhalují smysl „dne Páně“ v celkovém teologickém pohledu stvoření a spásy. Obsahem příkázání proto není jakékoliv přerušení práce, nýbrž oslavení zázračného Božího díla.

Nakolik je tato „památka“ naplněná vděčností a chválou Boha živá, natolik nabývá odpočívání člověka v den Páně svůj úplný význam. Tím vstupuje člověk do dimenze „odpočinutí Božího“ a intenzivně se na něm podílí; tak se stává schopným oné závratné radosti, kterou sám Stvořitel pocítil po stvoření, když viděl, že všechno, co udělal, „je velmi dobré“ (Gen.1,31).

Pokračování příště

PŘEČETLI JSME:

Dnes se u nás operuje vším možným. Nechci z toho nic popírat, ale jde o něco vedlejšího. Myslim na různá mariánská hnutí, denní modlitbu růžence... Záchrana je skutečně v něčem jiném.

František Lukeš, KT 39/98

Svět vás možná nechápe, ale potřebuje vaše svědectví. Kéž Maria chrání vaše rodiny a pomáhá vám. Obracejte se k ní. Modlete se růžencem. Ať se tato modlitba stane základem vaší jednoty.

Jan Pavel II.,

Ludzimerz 7. června 1997

Lidé nepřestávají věřit proto, že kritika křesťanství je nevyhnutelná, ale pokládají kritiku za nevyhnutelnou, poněvadž přestávají věřit. Co nás odděluje od Boha, není ani tak hřích, jako spíše přání hřích ospravedlnit.

Nikolás Gómez Dávila

Liturgická čtení

Neděle 4. 10. – 27. neděle v mezidobí

1. čt.: Hab 1,2–3; 2,2–4
Ž 95(94),1–2.6–7b.7c–9 Odp.: 7c–8a
2. čt.: 2 Tím 1,6–8.13–14
Ev.: Lk 17,5–10

Pondělí 5. 10. – ferie

1. čt.: Gal 1,6–12
Ž 110,1–2.7–8.9+10c Odp.: 5b
Ev.: Lk 10,25–37

Úterý 6. 10. – ferie

1. čt.: Gal 1,13–24
Ž 138,1–3.13–14ab.14c–15 Odp.: 24b
Ev.: Lk 10,38–42

Středa 7. 10. – památka P. Marie Růžencové

1. čt.: Gal 2,1–2.7–14
Ž 116,1.2 Odp.: Mk 16,15
Ev.: Lk 11,1–4

Čtvrtek 8. 10. – ferie

1. čt.: Gal 3,1–5
Lk 1,69–70.71–72.73–75 Odp.: 68
Ev.: Lk 11,5–13

Pátek 9. 10. – nez. pam. sv. Dionýsia nebo sv. Jana Leonardiho

1. čt.: Gal 3,7–14
Ž 110,1–2.3–4.5–6 Odp.: 5b
Ev.: Lk 11,15–26

Sobota 10. 10. – sobotní pam. P. Marie

1. čt.: Gal 3,22–29
Ž 104,2–3.4–5.6–7 Odp.: 8a
Ev.: Lk 11,27–28

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	4.10.	5.10.	6.10.	7.10.	8.10.	9.10.	10.10.
Antifona	1028	1044	1060	1653	1091	1106	1666
Žalm	783	783	786	783	783	785	783

Ranní chvály:

Hymnus	1029	1045	1061	1653	1091	1107	1666
Antifony	1030	1046	1062	1554	1092	1107	1123
Žalmy	1030	1046	1062	813	1093	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	1033	1049	1065	1554	1095	1111	1668
Antifona k Zach. kantiku	719	1049	1065	1554	1095	1111	1669
Prosby	1033	1049	1065	1655	1095	1111	1655
Záv. modlitba	719	1050	1065	1555	1096	1556	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	1034	1050	1066	1081	1096	1112	1127
Antifony	1035	1051	1066	1081	1097	1113	1128
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	1037	1054	1069	1084	1100	1115	1130
Záv. modlitba	719	1054	1069	1084	1100	1116	1131

Nešpory:

SO

Hymnus	1024	1039	1055	1071	1660	1101	1117	1132
Antifony	1025	1040	1056	1071	1555	1102	1118	1133
Žalmy	1025	1040	1057	1072	1661	1102	1118	1133
Kr. čtení a zpěv	1027	1043	1059	1074	1555	1105	1120	1135
Ant. ke kant. P. M.	719	720	1059	1074	1555	1105	1121	720
Prosby	1028	1043	1059	1074	1664	1105	1121	1135
Záv. modlitba	719	719	1060	1075	1555	1106	1556	721
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Představujeme vám...

NABÍDKA AUDIO KAZET

Přijď, Duchu svatý 1–4 – P. Vojtěch Kodet OCarm.
4 MC po 80 Kč

Terezie z Lisieux – texty připravené P. Gorazdem Cetkovským
OCarm. k 100. výročí smrti sv. Terezie MC 80 Kč

Odevzdanost – písně sv. Terezie z Lisieux MC 95 Kč

Mariánské písně – kolekce známých mariánských písní
MC 150 Kč

VIDEOKAZETY PRO DĚTI A MLÁDEŽ (vše kreslené)

Ježíšova podobenství – krátká vyprávění, která dětem přibližují
Ježíšův život a učení VHS 58 min., 300 Kč

Nosíš jméno světce – 18 příběhů známých světců a světic
VHS 80 min., 300 Kč

Stvoření světa – Noemova archa – dvě biblické události na jed-
né kazetě VHS 60 min., 329 Kč

David a Goliáš – Bitva o Jericho VHS 60 min., 329 Kč

Noc mezi lvy – Jonáš a velryba VHS 60 min., 329 Kč

Zrození – Ježíšovy zázraky VHS 60 min., 329 Kč

Příběh o Samaritánovi – Příběh o marnotratném synovi
VHS 60 min., 329 Kč

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

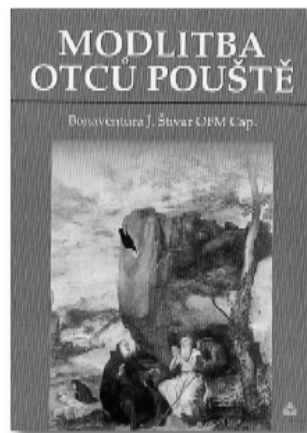
MODLITBA OTCŮ POUŠTĚ

Bonaventura J. Štivar OFM Cap.

Moderní člověk žije stále pod náporom provokujících okolností pozemské existence. Nedokáže se dobře koncentrovat na duchovní život, nerozjímá, dává málo prostoru modlitbě. Neví, že se odvrací od nejkrásnějších chvil strávených v přítomnosti Boží. Tato malá knížka přináší do této situace inspiraci, jak najít svou cestu k osobní zkušenosti Boha ve svém životě.

„Otcové pouště“ jsou poustevníci z dob prvotní Církve, kteří žili na poušti, kde v odloučenosti od lidí hledali Boha ve svém srdci. Otcem pouště však bývá nazýván i každý poustevník v pozdějších dobách, který žil podobným stylem života a který zanechal po sobě výraznou stopu v dějinách duchovního života.

Modlitba – dar pouště. Tak chápali Otcové tento základní prvek křesťanského duchovního života. V modlitbě lze najít Boha, který naši duši osvobozuje z provazů smrti a jehož nekonečná láska dává smysl každé existenci. Jak toho skutečně docílit, nám ukazují právě zkušenosti Otců, které mají platnost také v současné době a budou ji mít i v daleké budoucnosti.

Brož., A5, 32 str., 37 Kč

Piaceno prevodem
706 035

Novinové výplatné

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLŮ – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Nezá- mená to však, že udeřovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: stula.maticecm.cz; http://web.telecom.cz/maticecm). Registrace: MČK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasní správou pošt v Ostravě č. j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.